

Bajauttelijan päiväkirja

Heikki Sinsemilla (nimi muutettu)

Esipuhe ja luku 1

Tämä on nimeltään hieman erehdyttävästi bajauttelijan päiväkirja. Erehdyttävästi sen takia ettei tätä ole kirjoitettu päiväkirjamaisesti vaan jälkeinpäin muistelmamuodossa. Yritän kuitenkin välttää muistelemasta yksityiselämääni muuten kuin bajautteluun liittyen, se ei kiinnostaisi ketään, niin ainakin uskon ja toivon.

Tutut tunnistavat ihan varmasti, eikä haittaa vaikka paljastaisivat, saattaa olla että jossain vaiheessa paljastan itse itseni. Itse asiassa melkein koko skene ja liuta toimittajia, poliiseja, lahkolaisia, raittiusjärjestöjen aktiiveja ja muita hörhöjä tulee tunnistamaan kun etenen erääseen suurehkoa mediahuomiota saavuttaneeseen asiaan. Matka jatkuu ja satayksi parasta säätöreissua on vielä edessä.

Kaikki perustuu tositapahtumiin, vain osa nimistä on muutettu. En usko että saisin kaikilta asianosaisilta lupaa käyttää heidän oikeita nimiään, en aio edes kysyä, tietyissä tapauksissa en edes uskaltaisi käyttää oikeita nimiä, rikoksen tiellä kun ollaan ja sitten on tietenkin paljon sellaisia joiden nimeä en koskaan edes saanut tai halunnut tietää, bajauttelijan elämä on välillä aika ihmeellistä ja toisinaan tie vie pirunkin luo, yleensä silti Jumalan johdattamana.

Bajautteluhan on laitonta, hampua ei saisi polttaa eikä päihde/lääkekäyttöön kasvattaa, se opitaan jo ala-asteella ja myöhemmin kantapään kautta putkassa, oikeudessa, sakkoja maksaessa, ulosotossa, ehkä vankilassakin jos kieltolakia alkaa ihan elämäntavakseen rikkomaan. En usko löytäväni tälle tarinalle kustantajaa, tuskin tulen edes yrittämään. Jaetaan ilmaiseksi netissä, saa lainata ei-kaupallisiin tarkoituksiin, levittää muihin alustoihin kokonaisuudessaan, jos siitä ei tavoitella taloudellista hyötyä ja lyhyehköt lainaukset kaupallisissakin medioissa sallitaan. Linkin saa julkaista missä yhteydessä tahansa. Kirjoitan tämän siksi että minun on kauan tehnyt mieli kirjoittaa näistä asioista.

Teen sen vaikka joutuisin itse maksamaan siitä, saisin sakkoja, ehtoollista, vaikka linnaa - sitä kaikkea mitä valtio kykenee sairaalle ihmiselle kuin jonkinlaiseksi täysin käsittämättömäksi avuksi antamaan. Minun sairauteni on masennus ja päihderiippuvuus, minun tapauksessani

se on rikos koska en tyydy laillistettuihin lääkkeisiin ja päihteisiin kuten alkoholiin tai reseptilääkkeisiin terveyshaittojen takia.

Minun päihteeni on laiton, eikä mikään viittaa siihen että asia olisi ainakaan tällä vuosikymmenellä muuksi muuttumassa. Saattaa olla että joskus tulevaisuudessa reseptin voi ihan oikeasti eikä pelkästään teoriassa saada, todennäköisesti jonkinlainen dekriminalisaatio tulee tapahtumaan vähitellen ja kaikessa hiljaisuudessa.

Mitään prosessia varsinaiseen lakimuutokseen Suomessa ei kuitenkaan ole käynnissä. Ei meillä ole yhtäkään poliitikkoa joka sitä vaatisi, ei minkäänlaisia puheenvuoroja Eduskunnan istunnoissa ja siellä istuu nyt vanha hippisukupolvi, joka on myynyt sielunsa ja niin tulee tämän hetken nuorisokin aikoinaan tekemään. Mennään töihin, ostetaan velaksi Volvo ja homeinen tiilitalo tai neukkuluukku, vanhat periaatteet unohdetaan koska muuten tuo rakennelma ei kestä. Eihän mielipiteidensä takia työttömäksi joutunut kansanedustaja tai virkaelätti saa laskujaan maksettua, tiilikolhoosi menee alta ja kuvitellaan että lapset vihaavat vanhempiaan jos uusimmat härpäkkeet jäävät saamatta.

Tämä on syynä siihen ettei mikään tule välttämättä tässä ja monessa muussa asiassa koskaan muuttumaan. Tietenkin taustalla on teollisuuden intressit, mutta niin pitkälle keskivertopäättäjän järki tuskin riittää asiaa pohtimaan. Kannabis on kiellettyä koska se on kiellettyä ja sillä selvä, muu on pelkkää sairasta salaliitto-osastoa. Oli niin tai näin niin toistaiseksi näitä kirjoituksia julkaistaan vain alamaailman taholta, tässä tapauksessa vanhasta saunasta Pohjanmaalla. En minä silti rikoksistani rahaa saa, kituutan toimeentulotuella ja bajauttelusta on pelkkää menoa. Olen jättänyt kaiken sosiaalisen elämän taakseni, elelen erakkona enkä kerro kasvatanko yhä vieläkin hampua. Sen verran voin sanoa että addiktioni takia se tapahtuisi erittäin huonolla menestyksellä jos niin tekisin.

Töitä en ole tehnyt vuosiin, usein mietin että en tule enää koskaan tekemäänkään, katkeruus järjestelmää kohtaan on kaiken jälkeen sen verran suuri, eikä minulla olisi energiaa taistella tuulimyllyjä vastaan ajokortin takaisin saamiseksi. Paikallisella poliisilaitoksella ei osattu edes ohjeistaa kuinka se onnistuisi, mitä se maksaisi. Sen tiesivät että ajo-oikeuteni umpeutui vuonna 2011 pitkään jatkuneen ajokiellon seurauksena, jonka sain piipusta taskussa sakon lisäksi, ei tieliikenteessä mutta näissä jutuissa ihmisen on todistettava syyttömyytensä/päihdeongelmattomuutensa. Se ei sovi ikivanhoihin oikeusvaltion periaatteisiin enkä minä halua maksaa veroja tyrannialle.

Pitäkööt nyt tunkkinsa, kun rahat alkavat käydä vähiin ja valtionvelka joko jatkaa kasvuaan tai 100 000 byrokraattia joudutaan irtisanomaan. Itse asiassa nautin tilanteesta täysin rinnoin, odotin tätä hetkeä kauan ja olin oikeassa. Olin varma että kun kaikki 90-luvulta lähtien käytössä olleet, alati lisääntyneet, varsin tehokkaat eri syrjäyttämistavat alkavat purra,

veronmaksajista alkaa olla pulaa ja riistäjän sekä hänen virkamieskätyrinsäkin elinkeino joutuu vaakalaudalle.

Pitäkööt nyt tunkkinsa ja jättäkööt minun kannabikseni rauhaan nyt kun poliisit viedään maalta kaupunkeihin (joissa ihmisen ei ole enää hyvä asua) ja heitä tarvitaan niissä järjestystä ylläpitämään. Minä kirjoitan tämän tarinan, siksi että kiusa se on pienikin kiusa ja heikon taloustilanteen sekä yleisen vihan ja vastakkainasettelun aikana on mukavaa kääntää veistä riistäjän haavassa.

Käytän usein sanoja "riistäjä", "tuhokapitalisti", jne. mutta en siksi että olisin henkeen ja vereen vasemmistolainen. Itse asiassa uskon vapaaseen markkinatalouteen, olen sitä mieltä että kaikki patentit tulisi kumota eikä valtiolle saa antaa yhtään enempää valtaa. Tavaroiden tuotantoa ja kauppaa tulisi säännellä vain lähinnä ympäristönäkökohtien nimissä, eikä verojen kerryttämiseksi vain siksi että massoittain paperinpyörittäjiä saavat virkaeläkkeensä sellaiseksi josta oikeaa työtä tehnyt ei voinut edes parhaina työvuosinaan jatkuvien ylitöiden jälkeen haaveilla. Vasemmistolaisilla on annettavana sosialismia, se ehkä toimii ja sopii osalle ihmiskuntaa mutta suuri 95-99 prosentin enemmistö tulee aina pilaamaan sellaiset hankkeet. Brasiliassa saattaa vielä olla pieniä heimoja joilla on toimiva sosialismi, turha siitä on kuitenkaan haaveilla valtion tasolla.

Ei toimi, koska harva osaa asettaa yhteisön edun niin ylös että vaivautuisi joka aamu johonkin tylsään tehtaaseen tekemään työnsä hyvin, jos huonosta tai täysin ala-arvoisesta työstä saa saman palkan ja aina uuden työn vaikka tulisi potkut. Täystyöllisyyttä ei voida saavuttaa, aina on toisinajattelijoita, tyytymättömiä, pohjasakkaa. Heille on syytä varata jonkinlainen köyhäinapu jo siksi että nälkäisenä ihminen voi muuttua vaaralliseksi. Turha heitä on väkisin mihinkään patistaa tai kuvitella että mikään järjestelmä kykenisi yli 70 % väestöstä miellyttämään.

Brasilian viidakossa näitä asioita ei tarvitse edes ajatella, siellä on kyse luontaisesta selviytymisestä, se on mennyt ihan itsestään yksilötasolta lauman tasolle. Se on ihan eri maailma eikä niitä oppeja voi soveltaa metsästäjä-keräilykulttuurin ulkopuolelle, ei edes agraariyhteiskuntaan, saati teolliseen/it-sellaiseen. Ei intiaaneilla ollut mitään Karl Marxia, ei edes rahaa mistä kirjoittaa Pääomaa, ei kirjaimia joilla kirjoittaa yhtään mitään. Juuri siksi heillä onkin yhteisöllisyyttä jäljellä.

Veroja ja sosiaaliturvaa tarvitaan niin kauan kun järjestelmässä on perustavaa laatua olevia virheitä, luultavasti maailman tappiin. Valtio tulee aina olemaan joko itsensä tai tuhokapitalistin, yleensä molempien suojelija. Tavallinen ihminen joutaa tykinruuaksi tai risusavottaan, liukuhihnalle robotiksi, edellämainittuun insinööritutkinnon tai maisterin paperit suoritettuaan. Mitä hänelle jää muuta kuin lomautuslappu kouraan kaikesta kiitoksena. Hän

painaa töitä niin että terveys menee ja sitten on Kelalla seinä vastassa, ei muuta kuin sossuun ja karensseja lusimaan. Jos hän oikein tosissaan ajattelisi, hänen moraalinen velvollisuutensa olisi tarttua kivääriin ja ampua niin monta virkamiestä, suursijoittajaa, toimitusjohtajaa ja pikkupomoa kuin ehtii, mutta onneksi hänessä on vielä kaiken jälkeen aimo annos ihmisyyttä ja armoa jäljellä. Sisimmässään hän tietää etteivät he tiedä mitä he tekevät, hänellä on paljon anteeksiantoa sydämessään.

Savujen savut, ensihitit ja säätöä - luku 1

Elettiin 90-luvun puoltaväliä suomalaisessa pikkukaupungissa, olimme kaveriporukassa kauan miettineet että pitäisi saada polttaa pilveä. Kaverin koulussa joku jo 18 vuotta täyttänyt opiskelija oli röökipaikalla sanonut että menkää Kestilään Seinäjoen Törnävällä, sieltä sitä saa (edesmennyt lähiökuppila). En ollut uskoa ja lisätietoja kaivattiin, niinpä sitten yhtenä iltana mopolla tyypin opiskelijasoluun kyselemään että ihanko totta sieltä saa. Hän sanoi että sinne vain, juuri eilen kävin hakemassa mutta poltin jo kaiken, mopon keula suunnattiin heti kohti Törnävää. Kaveri menee sitten sieltä baarista kyselemään, oltiin 15 tai 16 ja niinhän siinä kävi ettei saatu pilveä.

Yritettiin polttaa kuituhamppua, putkiliikkeestä käytiin yöllä varastamassa putkitiivisteinä käytettyä hamppukuitua, mutta eihän siitä saanut muuta kuin poltteen kurkunpäähän ja nenäontelot puhtaaksi limasta ja räystä. Oli tyytyminen kaljaan ja satunnaisiin diapameihin, joita kyllä olisi riittänyt vaikka kuinka paljon. Tässä tullaan asetelmaan luonnontuote vastaan teollinen valmiste, iso raha ja sota huumeita vastaan. Tilanne ei ole paljoakaan muuttunut. Vielä nykyäänkin Seinäjoella tilanne on se että lääkkeitä löytyisi ja kannabista joutuu odottamaan usein yli viikonkin, en ole enää 16 ja luonnollisesti tunnen sieltä suuren joukon rikollisia säätäjiä 20 vuoden säätämisen jälkeen. Tilanne on täysin samanlainen läpi koko Pohjolan (Tanskasta pohjoiseen). Tukholmassa, Helsingissä ja Turussa on jonkinlaista ylihintaista katukauppaa ja sitäkin hyvin vähän, muu Suomi hukkuu amfetamiiniin ja lääkkeisiin sekä tietenkin siihen iänikuiseen alkoholiin. Oslossa on Euroopan rankin suonensisäisen heroininikäytön ongelma, kannabista lienee silti turha etsiä. Ruotsalaiset tyytynevät reseptilääkkeisiin (mikä ei ole välttämättä yhtään amfetamiinia tai heroinia parempi vaihtoehto).

Päihdepolitiikka on epäonnistunut melkein kaikessa, Suomi on kovien huumeiden maa. Suomessa on Euroopan pahin metamfetamiiniongelma, mutta kannabista on vaikea löytää. Hollannissa asia melkein ratkaistiin dekriminalisaatiolla, ongelmaksi jäi tuotantoketjun yläpää. Ratkaisu olisi ollut täyslaillisuus, ihan vaikka vain pienten määrien suhteen. Se ei ollut siihen aikaan mahdollista ja tapaukset Uruguay, Colorado ja Washington state tulevat aikoinaan osoittamaan onko se pidemmän päälle mahdollista vieläkään. Iso raha ei tykkää laillisesta

kannabiksesta ja iso raha omistaa YK:n, NATO:n ja melkein kaikki maailman hallitukset (niin ovelasti kaiken ihan lastentarhasta lähtien etteivät hallitukset sitä edes huomaa). Hollannin olisi kannattanut dekriminallisoida myös muutaman kasvin kasvatusta, näin oltaisiin saatu salakuljetusta ja järjestäytynyt rikollisuus pois kuvioista. Niin ei kuitenkaan tehty ja sota jatkuu. Hollanti pääsi kuitenkin huomattavasti entistä parempaan tilanteeseen tehtyjen toimenpiteiden myötä. Huumekuolemat romahtivat kovien huumeiden käytön vähennyttyä kun kannabista sai ostaa coffeeshopeista. Totuus on se että Suomessa sattuu enemmän huumekuolemia kuin Ranskassa ja väkiluvussa yli 10-kertainen ero (no, välillä voi olla parempia vuosia mutta tilanne on suoraan sanottuna katastrofaalinen).

Nämä ovat asioita joista ei yleensä puhuta. Halutaan pitää yllä mielikuvaa lintukodosta ja sellainen Suomi kai joskus olikin. Lintukoto jäi 80-luvulle, nyt asia on niin että syrjäytyminen on jo niin laajaa että se uhkaa yhteiskuntarauhaa, se on täysin luonnollinen seuraus esim. opiskelijoiden, työttömien, köyhien työllisten, päihdeongelmaisten ja monien muiden ihmisryhmien kohtelusta. Yhteiskunta tavallaan ansaitsisi tulla tuhotuksi, mutta pyydän sille armoa koska parempaakaan ei ole luvassa. Nämä asiat ovat globaaleja. Muutama teollisuuspamppu USA:ssa ei tykkää hampupaperista, hamppu täytyy kieltää huumeena, näiden hyvävelikerhot pitelevät YK:n naruja käsissään ja muutaman kymmenen vuoden päästä syrjäinen Suomikin joutuu sotaan omia kansalaisiaan vastaan. Turha siinä on 2000-luvun suomalaisia kumileimasimina toimineita ihmisiä teurastaa, eivät he tiedä mitä he ja heidän edeltäjänsä tekivät, eivätkä heidän seuraajansa tule tietämään, ei vaikka tapettaisiin poliitikot kaikki tyynni ja vähän ylikin.

Kun sitä pilveä ei sitten sieltä Seinäjoelta saatu, tulevana kesänä Tampereen keskustorilla sattui tuntematon mieshenkilö myymään minulle pari grammaa hasista. Taisin olla 16. Mentiin koskenrantaan hiisaamaan ja vaikutushan oli hyvän humalan päälle aika voimakas, panikoivakin. Sitten myöhemmin Helyksi kutsuttu tyttö sai veljeltään synttärilahjaksi hasista, taas panikoitiin. 20 vuoden hiisauksen jälkeen sama panikoiva vaikutus on jäljellä. Kun on 2 viikkoa polttamatta ja sitten onnistuu saamaan kukintoa, iskee jonkinlainen pois-pois-olotila. On päästävä eteenpäin, on päästävä rauhaan. Sitä kävelee 50 kilsaa kotiin metsien ja soiden yli, äkkiä kauas pois ihmisten ja ennen kaikkea poliisien ilmoilta, kotona jalkapohjat rakoilla polttaa lisää ja vasta sitten tulee se yleisesti tunnettu rentouttava vaikutus. Sitä jatkuu niin kauan kuin kukintoa riittää ja kun se loppuu, tulee masennus. En tiedä koska masennus loppuisi, tiedän vain että se jatkuu kuukausia ja vähän ennen vakavia itsemurha-ajatuksia jostain yleensä löytyy se pelastava hampunkorsi.

Tähän tilanteeseen ei olla tultu millään satunnaisella viikonloppupolttelulla, siinä on takana vuosien jatkuva liikakäyttö, luonnollisesti päivittäinen ja aamusta iltaan-tyyppinen. Moni tahtoo sanoa ettei kannabis aiheuta riippuvuutta. Siinä he ovat väärässä, vaikkakin riippuvuuteen

kyllä vaaditaan pitkään jatkunut jatkuva käyttö, niin ettei muuta elämää oikeastaan olekaan. Nyt ehkä herää kysymys että miten on mahdollista polttaa aamusta iltaan vuosien ajan jotain sellaista joka on usein amfetamiinia vaikeammin saatavilla. Siinäpä kysymys johon vastaamiseksi on kirjoitettava kokonainen kirja, eikä se selviä sittenkään, on kirjoitettava monta ja monen eri kirjoittajan näkökulmasta.

Tultuaan riippuvaiseksi kannabiksesta (tai mistä tahansa laittomasta aineesta) tai esim. halutessaan jotain alkoholia turvallisempaa iloksi tai masennusta lievittämään, halutessaan kannabista lääkkeeksi, ihminen joutuu yleensä hankkimaan laajan sosiaalisen verkoston ja kasvattamaan hampppua kotonaan ja ties missä kopperoissa ja kesantopeltojen reunoilla. Onpa niitä kasveja nähty hakkuuaukeillakin, vaikka maaperä on metsässä hampulle liian hapan. Kun eletään kieltolakia, sosiaalisia suhteita kannattaa vaalia ja niitä syntyy ihan itsestään, niin kuin riistettyjen ihmisten välille on kautta historian syntynyt. Puhelinnumeroita Helsingistä Ouluun ja Vaasasta susirajalle ja kun tarpeeksi soittelee, joku sanoo että no, tule tänne. Sitten kootaan jostain ryhmä räjä, joku jolla on auto, mielellään korttikin ja jota ei tunneta piripääksi. Mukaan muutama joilla on rahaa tai kaverin rahaa (koska kukaan ei tykkää myydä pieniä määriä, tarvitaan setelitukko että aine vaihtaa omistajaa ja ollaan tervetulleita uudelleen).

Sitten lähdetään säättämään, matkustajat ottavat ehkä vähän kaljaa mukaan, ikään kuin jo etukäteen lievittääkseen sitä tuskaa että homma kusee eli kannabista ei ole jäljellä, myyjää ei tavoiteta tai myyjä joutuu lähtemään säättämään ja luukku on kuiva tai ovea ei avata. Myyjä ei voi tietenkään varoittaa sellaisesta puhelimessa etukäteen. Hän voi vain sanoa että tulkaa. Jää aina epäselväksi että onko sitä pilveä vai pitääkö sitä säättää vielä sittenkin kun myyjällä on setelit taskussa. Usein käy niin että homma kusee, löytyy kuitenkin piriä ja kuski on sittenkin piripää, saadaan jännittää henkemme kaupalla koko 500 km paluumatka. Turha niille on sanoa että aja kunnolla, muista että sinun romustasi on vero maksamatta, Suomi on vittumainen valtio ja me saadaan kaikki 3 päivää putkaa jos tekevät sylkitestin.

Jos käy niin että kaikki menee kuten pitikin, sisimmässään kiitetään Jumalaa vaikka oltaisiin muuten kuinka ateisteja hyvänsä. Tietenkin sama jännitysmomentti byrokratiapilkun puuttumisessa ajoneuvon suhteen on olemassa, ja poliiseja kiinnostaa kannabis siinä missä amfetamiinikin, mutta kuski ajaa kunnolla eikä päihtymys näy päälle päin. Sylkitestejäkin pyritään hämäämään ainakin sitruunahapolla, ksylitolilla, salmiakilla ja apteekin kurkkutableteilla mutta en osaa sanoa kuinka paljon niistä on apua. Saattaa olla ihan toimivaa, osittain tehokastakin tai sitten lähinnä urbaanilegendaa. Tällä tavalla, oman kasvattelun lisäksi, saadaan pidettyä liian vakava masennus loitolla. Rahaa menee, jos sitä on vähän niin sitten ollaan 2 viikkoa syömättä. Olisihan se kätevää jos voisi käydä silloin tällöin ostamassa gramman omassa kotikunnassaan, ei tarvitsisi 200 euroa kerralla +50-200 bensoihin/juniin ja

sitten ollaan viikko niin jumissa ettei jakseta tehdä mitään. Hiisataan niin kauan kuin tavaraa riittää, sitten kärvistellään taas masennusta.

Tästä välittyy melko synkkä kuva ja se on ihan oikea kuva jos niin on, mutta se ei ole koko kuva, ei pidä unohtaa että tuon kaiken lisäksi riittää ihan mahtavia hetkiä, en vaihtaisi päivääkään pois enkä tekisi mitään eri tavalla. Tulen jatkamaan tuollaista elämää niin kauan kuin elän, oli sitten miten laitonta tahansa, hiisaan vaikka siitä tuomittaisiin kuolemaan. Vapaus on kuitenkin minulle arvokasta, yritän välttää vankilaa vaikka olisin tarvittaessa valmis vaikka kuolemaan asian puolesta. Niin ollen on oltava tarkkana että kaikki pysyy tarpeeksi pienessä mittakaavassa. Kasveja ei saa olla yli 39 kerrallaan, ehtoollisella pyritään aina pääsemään, muistetaan sekin että vastapuolella on 10 vuotta aikaa kerryttää sellainen haaste jossa on niin paljon syytekohtia että häkki heilahtaa varmasti. Se on aika huono diili, rikos ei kannata ja kannattaakin olla myymättä, silloin on yleensä melko hyvin turvassa. Poliiseja pyritään välttämään kaikessa, leipäpalaakaan ei näpistetä kun puskat kasvaa vaikka olisi kuinka nälkä. Tässä on yksi oleellisimmista eroista bajauttelijan ja kovien huumeiden käyttäjän välillä, vaikka epäilemättä suuri osa heistäkin pyrkii samaan. Pyrkimyksenä on siis välttää mihinkään muihin, pieniinkään rikoksiin syyllistymistä. Vaikka ei oltaisi jääty mistään koskaan kiinni, lasketaan varman päälle, mietitään että jos niillä on kuitenkin näyttöä siitä ja siitä, nyt laitetaan vain 5 kasvia kotiin ja loput sinne sun tänne.

Jos käry käy pelkästä hiisauksesta, ollaan vaikka puistossa ja jointti palaa, poliisi sattuu paikalle ja taskusta löytyy pari grammaa, kannattaa suostua pikasakkoon. Poliisin määräämiä sakkoja ei muunneta vankeudeksi ja Suomen oikeuslaitos on näissä asioissa pelkkä rangaistusautomaatti, lähes kaikki tuomitaan järjestään sen enemmittä näytöittä kuin ihan vain pelkkä syytenimike "huumausainerikos" tai "huumausaineen käyttörikos". Varaton joutuu oikeuden määräämien sakkojen kanssa ulosottoon, kuseen, linnaan, asunnottomaksi, epäihmiseksi. Kannattaa siis välttää käräjäsakkoja vaikka moni sanookin että oikeuslaitos voitaisiin saada ruuhkautumaan tukkoon jos kaikki kieltäytyisivät pikasakosta. Kyllä kai mutta kaikki tai edes 10 % ei tule niin tekemään joten se siitä. Pikasakko kannattaa ottaa siksikin että se osoittaa poliisille että tässäpä mukava asiakas, jätämmepä kotietsinnän väliin. Kun pikasakkoa ehdotetaan, ollaan jo voiton puolella, silloin ei pitäisi enää käydä uuteen hyökkäykseen jonka voi vain hävitä. Pikasakon voi aivan mainiosti jättää maksamatta.

Silloin kun minä aloin hiisaamaan, ei vielä eletty tätä ankeaa aikaa jolloin käytetään kaupunkinopeuksissakin turvavöitä ja mennään ulos tupakalle. Rööki ei palanut enää busseissa mutta junissa oli kokonaiset vaunut tupakoitsijoille, lentokoneistakin reilu puolet savullisia paikkoja ja baareissa ei sattunut savuttomia paikkoja silmään ollenkaan, ainakaan näin tavallisen ihmisen näkökulmasta, hienostopaikoissa saattoi olla niitäkin mutta niihin ei päästetty sisään maiharit jalassa.

Sattui niin että kaverin (Jami R.I.P, nimi muutettu, sekosi piriin ja opiaatteihin, teki itsarin) serkku vapautui vankilasta ja samalla tutustuin yhteen pitkän linjan rikolliseen, jommalta kummalta sai sitten yleensä sitä kauan kaivattua pilveä. Myöhemmin tilalle tuli piri mutta siitä pysyin erossa. Koitti hyvät ajat, jossain oli paljon hasista jemmassa, sitä myytiin siellä sun täällä ja läheinen ystäväni alkoi myymään ja pian kasvattamaan. Silloin en polttanut jatkuvasti, välillä touhu näytti olevan melkoista säätöä addiktien osalta, mutta ei se ollut mitään siihen verrattuna miten nykyään säädetään. Nykyään väännetään sorkkaraudalla sisään muutaman puolivalmiin märän nupun ja lehtien takia sillä aikaa kun kaveri on poissa kotoa, jos on pienikin epäilyks että joo, neljättä viikkoa kukkii, no, kukkii kukkii, ei ole edes puolia budeista saksittu vielä mikroon ja 4 viikkoa (kukitusjakso on lyhyimmillään 7-8 viikkoa, usein paljon yli, 10-14 viikkoa).

Ennen vanhaan juupoilla ja piripäillä oli oma maailmansa, heille riitti omat aineensa pillereiden lisäksi. Nyt kannabiksesta on tullut ikään kuin kaiken kansan hittituote ja suomalainen valtavirran päihdekulttuuri perustuu siihen että liian paljon on liian vähän ja paikkoja särkyy, meteliä ja ruumiitakin tulee. Se ei ole hyvä asia, se on vienyt hiisauksesta melkein kaiken romantiikan. Nykyään on oltava tarkkana, joku hullu voi vaikka murtautua kotiisi, ryöstää, ehkä tappaakin bajautusten takia ja poliiseja on paljon ja joka nurkalla. Normaali kadunmies haistaa pilven ja ikkunat on pidettävä kiinni, muuten tulee ennemmin tai myöhemmin ratsia. Ihmiset eivät ole enää ihmisiä, he ovat tulleet steriileiksi ja allergisiksi elämän tuoksuille, tupakkaa ollaan kieltämässä, edes kotonaan ei saisi enää polttaa.

Olenkin miettinyt että jos muuttaisi Venäjälle, saisinko 90-luvun takaisin. Sen ajan jolloin kukaan ei tajunnut mitään vaikka huumeista joka käänteessä saarnattiinkin, poliisikaan ei koskaan haistanut/löytänyt mitään. Tulisin takaisin sitten joskus vuonna 2035, jos silloin voin polttaa iltasavuni rauhassa ja saan hankittua savuni ilman Piri-Express CO:n palveluita tai liikeympäryä ihan lähietäisyydeltä. Uskon että Venäjällä juopot ovat vielä kunnon juoppoja ja Moskovassa on ehkä 50 hiisaajaa jossain neukkulähiössä, siinä kaikki. Heroinisteja satakertaisin määrin viereisessä lähiössä, he hoitavat yhteiskunnassa pakolliset epäihmisen tehtävät ja hiisaajilla on rauha maassa. Ajaisin ilman muuta ensi töikseni ajokortin, mikäs siinä olisi säätää vaikka Siperiasta, ihan ylhäisessä yksinäisyydessäni, kaukana kavala Piri CO ja Suomen virkamiesmassa ajoneuvoveroineen ja kieltoineen.

Hullu puutarhuri ykkönen kiersi 3½ tuuman disketeillä kun nettiä ei ollut, sitä printattiin ja annettiin eteenpäin tulevien savujen toivossa, jos joku vaikka innostuisi kasvattamaan. Se oli aika turhaa kun kunnollisia siemeniä ei saanut mistään. Vaikka siemenfirmoja ja internet oli periaatteessa olemassa, se ei toiminut, se oli raakile, puuttui toimivat maksupalvelut. Piti lähettää käteistä kirjekuoressa ja toivoa että tällä kertaa toimittavat.

Varasteltiin katulamppuja, tehtiin akvaariopumpuista ja puutarhaletkusta vesiviljelyjärjestelmiä, ravinteita alkoi saada koska niissä ei ole mitään laitonta. Saatiin aikaan hyviä kasveja (jonkun piti hakea ne siemenet ihan itse Hollannista tai vaikka Intiasta/Marokosta, kasvattaa niistä lisää siemeniä tai jalostaa jonkinlainen hätäkanta linnunsiementen parhaimmistosta) ja jokainen kaappi ylitti uutiskynnyksen jos käry kävi.

Se oli olevinaan niin valtavaa jos löytyi muutama hamppu kaapissa, ei tiedetty että vielä muutama vuosikymmen sitten hamppu lainehti Pohjanmaan pelloilla. Kartanot viljelivät myös huvihamppua että miehet eivät tappelisi ja se teki tehtävänsä. Päihdepoliittisena ongelmana hamppua alettiin pitää vasta YK:n huumausaineyleissopimuksen eli USA:n teollisuusherrojen vaikutuksesta 60-luvulla.

Poliisi keskittyi piriin ja subutexiin, niitä käytti aluksi vain venkulaosasto, sittemmin osa suuresta yleisöstäkin ja he hoitivat pakolliset epäihmisen tehtävät, bajauttelijat olivat huomaamattomia, vapaita melkein kaikesta kuumotuksesta. Ei silloin vainottu. Jos kävikin niin että tuli käräjät, se oli siinä sitten, sakot vain vaivana mutta ei sitä että päivää, tultiin taas katsomaan kun sulla oli silloin jotain.

Kaikki oli ehkä siksikin toisenlaista että jonkinlaista yksityisyyttä oli vielä jäljellä. Tekniikka ja lainsäädäntö ei ollut kehittynyt sellaiseksi että kaikki tallennetaan, seurataan, kyylätään, kaivetaan tarvittaessa esiin eikä siinä auta mikään prepaid tms. Silloin poliisi kuunteli vain ihan oikeita rikollisia tai sellaisiksi tod. näk. syin epäiltyjä, oikeuden päätöksellä eikä tolppaluvalla koko tukiaseman kaikkea liikennettä miten tahtoo tai ihan mitä tahtoo ilman mitään lupaa.

Välillä piti lähteä kauaksikin säätämään mutta välillä sain ostaa kaikki vaatteeni itse kasvatetulla kukinnolla. Hiisaajia tuli etelästä ja pohjoisesta, läheltä ja kaukaa kun sanoi taikasanat tule vain. Huvihamppua ei tarvitse markkinoida, riittää että avaa oven tai vastaa puhelimeen. Vastaa ja sanoo että tuu ja tuo sellainen pizza ja ota se sun kamera ja nahkatakki, tuo se sun vanha läppäri tai joku muu jos on, maksan perinteisellä.

Kaikki meni vituiksi vasta kun massiivisiksi hirviöiksi paisuneet Piri CO ja Hörhö Oyj innostuivat vanhasta kunnon huvihamppusta. Pakkohan niidenkin on nukkua, en minä sillä enkä minä tuomitse heitä epäihmisiksi mutta kuitenkin, ei kiitos minun kotiini jos se tietää ongelmia eli kyttäystä. Niillä oli aina poliisit perässä ja monta puhelinta mukana, kaikki luonnollisesti televalvonnassa tai kuuntelussa, lupien kanssa tai ilman. Yritin välttää sitä osastoa mutta aina kävi niin että joku asiallisena hiisaajana pitämäni ihminen tulee, mukana onkin Piri CO:n edustaja joka sitten tunkee myöhemmin taas paikalle. "Tää on ihan hyvä tyyppi, tuli mukana, eihän haittaa?".

Kasvatellussa ja bajautteluun liittyvässä sosiaalisessa elämässä haittapuolena on lokit. He ovat addikteja, joiden addiktio on edennyt niin pitkälle, ettei heidän kannata enää kasvattaa yhtään sen enempää kuin Jääskänjoen Reiskan kannattaa yrittää tehdä pontikkaa. Kummastakaan ei tule valmista tuotetta. Reiska voi kuulla ääniä viinanhimoissaan ja niin voi kuulla kannabisaddiktikin, ymmärrän heidän tuskansa mutta olen väärä henkilö auttamaan heitä ollessani itse samassa tilassa ja tarviten huvihamppuni itse.

Vuosien lokkeilun jälkeen yksi tavallaan aika suurenmoinen persoona kustansi minulle ja toiselle lokittamalleen huvihampun kasvattajalle viikon matkan Hollannin Amsterdamiin. Kyllä lokeista voi olla paljon iloakin. Oli kiva lähteä kun Suomaa oli taas ihan kuiva huvihampusta ja omat kasvit vasta pieniä. Ostaa vähän (joo joo, sakkojuttu) huvihamppua coffeeshopeista, piilottaa hyvin (kolme kortsua päälle, tiukasti solmuun ja pers'reikään) ja päästä tullin läpi ihan muina miehinä. Myöhemmin tuli käytyä uudestaan, siinä paloi paljon rahaa kun piti tulla junalla Lapin kautta takaisin. Ei minulla ollut niin paljon ettenkö olisi sakoilla selvinnyt, tein sen muista syistä. Tein sen siksi ettei pää olisi kestänyt ilman hamppua kuukauden mielin määrin hiisauksen jälkeen.

Kyllä vain voittaa 420-0 säätämiset Piri CO:n pirssissä jäisiä poliisivaltion maanteitä pitkin, retkikirves varmuuden vuoksi hihassa kun apukusille pukkaa amfetamiinipsykoosi. Siinä on tullut moni paikka nähtyä ja opittua vähän kieliäkin kun Suomesta puuttuu hamppua, tuskin olisi tullut Hollantia, Tanskaa, Saksaa ja tietenkin melkein kaikkia harmaita suomalaisia kaupunkeja koluttua jos en bajauttelisi, eihän niissä mitään muuta nähtävää ihmiselle ole. No, tiedänpä ainakin sen että Ruotsi on jo Pohjanmaan leveysasteilta lähiten nykyään melkein asumaton, sinne lähden käpykaartiin heti jos systeemi romahtaa tai Putin pukkaa päälle. Yöllä Tornionjoen yli, vene vain jostain rannalta ja sinne painun kuin hirvi, siitä vähitellen etelämmäksi lämmittelemään.

Esipuhe ja luku 1 myös:

<http://pastebin.com/EHBLFdU9>

http://justpaste.it/bajakirja_osa_1

Luku 2 - Työmiehet pilvessä ja poliisin vanhoja tuttuja

Pilvessä on rakennettu kerrostaloja, siltoja, monenlaisia teräsrakenteita ja sitä on poltettu kouluissa, poliisivankiloissa, hullujenhuoneilla, sotaharjoituksissa ja luonnollisesti lukemattomilla työttömyyskursseilla sekä juuri ennen työkkäriin menoa ja käräjäoikeuden istuntoa. Itsekin olen tehnyt tuota kaikkea, hullujenhuoneella kylläkin vain vierailijana. Tuli

nainen potilasvaatteissa tupakalle ja kysyi että antaako ne nykyään teille tuota. Sanottiin että ei sentään vielä, kyllä tämä pitää itse kasvattaa.

Kieltämättä siitä on apua vitutukseen vaikka raksalla ja uni tulee illalla kivasti, apu on kuitenkin luonteeltaan tilapäistä ja heti kun sitä ei enää ole eikä saa mistään lisää, vitutus iskee täysillä eikä uni tule. Ennen pitkää tulee fudu perseeseen jos työmaalla ei olla ajoissa tai ollenkaan, on mentävä taas työkkäriin, sossuun, Pohjanmaalle työkkärin kurssille tai sitten pitää säätää jostain edes ihan vähän, pienet iltasavut vähintään joka toinen tai kolmas päivä.

Jos mitään muuta keinoa ei ole, on lähdettävä Helsingin Rautatientorille, Kaisaniemeen tai Hakaniemeen ja oltava sen näköinen että etsii jotain, tuputtaja/kusettaja tulee pian ja jos sanoo joo, saattaisin olla kiinnostunut, niitä ilmestyy kuin taikauskusta lisää. Ensimmäiselle annetaan sitten 20 euron seteli, tuputtaja lähtee sitten muka hakemaan savuja metrikseksi, ei yleensä tule koskaan takaisin, mutta se ensimmäinen seteli on jollekin annettava, että tulisi se vähän rehellisempi tuputtaja joka tuo sillä 20 eurolla vaikka sitten vain puoli grammaa. Odotetaan 20 minuuttia, ollaan tiedetty alusta lähtien että ensimmäinen kusettaa, on silti oltava odottavanaan, se kuuluu siihen suureen säätämisen teatteriin.

Sitten tulee se tyyppi joka kyselee niitä näitä, sille kannattaa mainita että joku rotta vei 20, mistähän sais vähän. Heti muka löytyy ja maksaa 6 euroa gramma, tässä on kuitenkin yleensä vain 5/6 kusetusta, ei välttämättä aina sitäkään ja se on aika vähän siinä mielentilassa kun uni ei tule, hermostuttaa, vituttaa eikä mikään onnistu. Annetaan taas 20, odotetaan, tällä kertaa tosiaan onnistuu mutta 3 grammaa onkin muuttunut 0,5 grammaksi. Kannattaa tyytyä siihen että sai lopulta jotain, puoli grammaa 40 eurolla vaikka se törkeää onkin, saa ainakin nukuttua.

Niiden perään on turha lähteä juoksemaan, he ovat ammattimaisia rottia ja he rottailevat kolmessa vuorossa, tehden usein monen vuorokauden mittaisia työrupeamia. He puhaltavat yhteen hiileen ja puolustavat toisiaan tarvittaessa väkivaltaisesti. He näkevät ja kuulevat kaiken silloinkin kun sinä et näe heitä missään. Poliisi ei tunnista heitä rotiksi jos he eivät olisi heidän vanhoja tuttujaan ja he muuttavatkin usein paikkakuntaa, muutaman kuukauden voi aina rottailla pienessäkin kaupungissa ennen muilutusta ja poistua vähän ennen sitä.

Saadaan puoli grammaa, taas päästään aamulla töihin mutta huomenna on sama juttu edessä. Kun aikansa säätää samoilla kulmilla, lopulta tulee joku rehellinen säätäjä jolta saa ihan oikeasti sen mitä on luvattu. Yleensä sellaisen säätäjän voi löytää kallion pikku baareista, Vantaan lähiöistä, Itä-Helsingistä (niistä pikku baareista joissa ihmisillä voi olla Koff-lippiksiä, Karhu-paitoja tai muuta sellaista asustetta jota yleensä näkee Juupajoella tai Tampereen Hervannassa, Ale-pubissa, Seinäjoen Härmän Häjyssä tai vaikka Porin Mäntyluodossa Unskin

baarissa. Niissä baareissa istuu yleensä joku vanha konna, hippi, säätäjä, huora tai pummi joka pystyy vähintään esittelemään jonkun hyvän säätäjän kaljatuoppia vastaan. Pitää kuitenkin varautua siihen että on ehkä käytävä monena päivänä kaljalla että naama tulee vähän tutuksi ja joku alan ihminen tulee juttelemaan.

Koskaan ei pitäisi hätäillä, kyllä sitä aina löytyy jos jaksaa odottaa. Hätäillessä tulee kusetetuksi, pahimmassa tapauksessa ryöstetyksi, houkuttaa poliiseja ja kiinnittää muutenkin huomiota. On hyvä olla vähän savuja jemmassa siellä täällä että pärjää hätäilemättä. Niitä voi jemmata puistoihin kivien alle, julkisiin vessoihin (äkkiseltään luulisi että siivooja löytää, mutta vessasta oppii löytämään sata hyvää jemmaa kun vähän kelailee) ja niitä kannattaa jemmata kauaksi silloin kun niitä on, niin että on lähdettävä Stadista Porvoon vanhaankaupunkiin niitä hakemaan. Niitä jemmataan itseltään eikä niinkään poliiseilta, ihan kuten alkoholisti jemmailee viinaa halkopinoihin tai puolukkamättäiden alle, autiotalojen kellareihin ja anopin mökille. Hän jemmaa viinaa aina, vaikka asuisi yksin ja vaikka viina on täysin laillista ja valtion tislamaa. Hänenkin on saatava nukuttua.

Kannabista voi syödä (oikein mainiosti jos se on itse kasvatettua) ja näin vältetään savun haju yleisötapauksissa, bileissä, baareissa, työpaikoilla, lentokentillä, junissa ja kaikkialla minne tie vie. Se ei kuitenkaan ole kaikkein taloudellisin tapa, on syötävä paljon eikä siihen aina ole mahdollisuutta. Niinpä se on usein sellaista että kun toiset juovat, bajauttelija käy joko muiden bajauttelijoiden kanssa tai sitten itsekkäästi salaa kaikilta silloin tällöin nurkan takana bajauttamassa. Joskus käy niin että joku lähitalon asukas soittaa poliisit, jotka sitten muka sattumalta kollaavat bajauttelijan taskut kun hän seuraavan kerran lähtee ulos. Tulee lähtö poliisilaitokselle, meinataan ottaa sormenjäljet mutta huomataan että ne on jo 5 kertaa otettu ja kuvakin alle vuoden vanha. Pelkkä sakko ja vähän perusteellisempi kollausta, alle puoli tuntia ja homma on selvä, tai niin sitä luulisi.

Kun mennään taas omaan pikkukaupunkiin, eräänä iltana tunnukseton poliisiauto kurvaa eteen suojatietä ylittäessä, sieltä astuu 2 rikospoliisia että hei, kaveri, pysähdy vähän, ollaan rikospoliiseja, katsottaisiin taskut. Ei löydetä mitään, mainitaan että kun sulla oli se juttu siellä ja siellä kaupungissa, meidän pitää vähän katsella. Taas luullaan että se oli siinä mutta viikon päästä niitä poliiseja tuleekin 4 kappaletta, joskus kuusikin ja se sama litannia "hei kaveri, pysähdy, onko hakuja päällä, mitään päällä, katotaan taskut, onko mitään terävää taskuissa". Ajatellaan että olisiko se nyt siinä mutta ei, parin päivän päästä maija ja virkapukuiset poliisit kollaamassa taskut ja sama juttu muutaman päivän päästä, hyökätään ihan vain kun ihmisen pitää syödä ja lähteä välillä kotoaan ostaakseen ruokaa, ei siis mitään laitonta edes tekeillä, vainoavat niin että kaupassakäyntikin alkaa ahdistaa.

Sitä oppii jättämään puhelimen kotiin koska sitä voidaan seurata (ei tietenkään luvallisesti tässä tapauksessa, kysehän on sakkojutusta). Ihminen ei tarvitse puhelinta, se mitä hän tarvitsee on mielenrauhaa. Puhelimen voi hävittää kokonaan ja huomata että, kas, nyt se oli sitten lopulta siinä. Yllättyä että eipä tainnut auttaa prepaidit, ei vaikka näinkin pikkutekijöitä ollaan. Sitä oppii käyttämään reittejä joita poliisiautolla ei voi seurata vaikka saisivat vilaukselta näköhavainnon ja sitä mieltii että voi kun olis kiva asua jossain oikeusvaltiossa, on se kuitenkin sen verran vaivalloista aina liikkua mielenrauhareittejä pitkin kun ei voi astua tavalliselle jalkakäytävälle, asioida kaupungin keskustassa. Jos muutto ei onnistu, on tyytyminen toiseen suomalaiseen pikkukaupunkiin tai jos äärimmäisyyteen asti haluaa mennä, pois ihmisten ilmoilta.

Maaseudulla poliisi ei kollaakaan ihmisten taskuja ilman hyvää syytä, varsinkaan keskellä päivää. He tekevät sitä vain 20-200 000 asukkaan kaupungeissa ja kaikki mikä on sitä pienempää tai suurempaa, on mielenrauhaa. On kiva kun voi taas käyttää puhelinta (ei sitä entistä, se on hävitetty, juoksutettu koiria, magneetilla pizza-taksin pohjalevyssä, toivottavasti aiheutti monta vitutusta ennen kuin akku loppui, kiusa se on pienikin). On kiva elää jokseenkin normaalia elämää taas, julkisilla paikoilla bajauttelun koko Suomen maaperällä joutuu kylläkin lopettamaan jos kyseessä on pikkupaikkakunta, muuten saattaa mennä hyvinkin vaikeaksi.

Onko sillä toisaalta väliä jos maalla asutaan, eihän maalla ole muita julkisia paikkoja kuin kirjasto, Siwa, K- ja S-market, kirkko ja kunnantalo, muuten kaikki on täyttä mielenrauhaa, luonnonrauhaa ja 90-lukua. Se on paratiisi maan päällä, ei ihmisen tarvitse lähteä sieltä mihinkään missä voi sattua kytäjuttuja (paitsi joskus lähimpään kaupunkiin säätämään mutta siellä ei tarvitse polttaa keskustassa).

http://justpaste.it/bajakirja_osa_2

Luku 3, ihmissuhteet kriisissä

Bajauttelija joutuu elämään eräänlaista kaksoiselämää. Vaikka yleisesti tiedetään mikä hän on miehiään/naisiaan, hänen todellinen elämäntyylinsä pysyy yleensä vain pienen piirin tiedossa. Kuvitellaan että hän bajauttelee vain satunnaisesti ja kyseessä on jonkinlainen ohimenevä vaihe ja kyllä hän vielä aikuistuu. Useimmiten niin onkin mutta siinä tapauksessa hänen bajauttelunsa pysyy kokonaan salassa. Addikti yrittää pitää yllä mielikuvaa että tilanne on jotenkin hallinnassa, onnistuen siinä hyvinkin pitkälle koska bajautuksissa voi mennä joka paikkaan ja tehdä kaikkea sitä mitä on milloinkin tehtävä. Mennä käräjille, tehdä työnsä viimeisen päälle eikä edes oma äiti huomaa mitään.

Hänelle sopii oikein hyvin että todellinen tilanne pysyy vain pienen piirin tiedossa, koska hänkin kaipaa rakkautta ja jonkinlaista hyväksyntää. On tietenkin epäreilua pitää rakastettunsa siinä luulossa että kyllä se tuosta muuttuu, jos siihen ei usko itsekään eikä halua muutokseen ole. Aika harva hyväksyy pidemmän päälle päivittäisen bajauttelun, sellaisiakin naisia olen toki tavannut, mutta bajauttelija ei voi välttämättä sietää toista samanlaista pidemmän päälle joten hän yleensä lopulta jääkin yksin, tai ainakin ilman pitkäaikaisia parisuhteita. 10 vuotta olisi jonkinlaisen kunniakirjan paikka, maailmanluokan saavutus, melkein Nobelin rauhanpalkinnon arvoinen asia, jos joka päivä poltetaan kannabista ja suhde sen kun jatkuu.

Kun hän tapaa jonkun johon ihastuu, pian rakastuu ja jonka kanssa haluaa yhteistä elämää, hän on kahden tulen välissä. Pää kestää tarvittaessa viikon ilman bajauttelua, mutta se voi olla tuskallista eikä addikti kykene olemaan oma itsensä kärsiessään levottomuudesta, unettomuudesta ja yksi piipullinen järven rannalla syrjäyttää muut ajatukset, olisi kiva nukkua tänä yönä, hän miettii. Toinen kyselee että mikä on eikä ymmärtäisi jos kertoisi. Jos hän sanoo suoraan että olen polttanut kauan pilveä, olen polttanut paljon, vuosia aamusta iltaan, olen addikti enkä tiedä voinko tai haluanko muuksi muuttua, tuskin hän tulee ymmärretyksi.

Se toinen voi miettiä että vieroitetaanhan ihmisiä heroiinista ja alkoholista, eihän tuossa mitään. Hän jättää sen tosiasian pois laskuista että 90% alkoholisteista ei koskaan lakkaa juomasta, ei kaikkien katkaisuhoidojen, minnesotien ja muiden yritysten jälkeen. 10 % onnistuu, eikä tietenkään ole välttämättä pahitteeksi ajatella positiivisesti, alkoholistin tapauksessa kuitenkin joutuu 90% todennäköisyydellä pettymään. Bajauttelijan tilanne on sikäli hyvin erilainen heroinisteihin tai alkoholisteihin verrattuna, että hän kyllä yleensä pystyisi lopettamaan tai vähentämään ilman mitään minnesotaa jos hän sitä haluaisi, häneltä puuttuu motivaatio koska hän kokee että kannabis on antanut hänelle enemmän hyvää kuin pahaa ja niin se usein onkin.

Hän on saattanut välttyä alkoholistin kohtalolta, päästä eroon tupakasta, masennuksesta ja monista muista ongelmista bajauttelunsa ansiosta. Kannabis on hänelle ihme, jonkinlainen uskonnollinen asia, tai vähintään tieteellisesti täysin kiistatta pelkkää hyvää tekevä kasvi. Evoluution huipentuma on iltasavujaan polttava tähtitieteilijä kaukoputkensa ääressä. On totta että terveyshaitat ovat vähäiset, usein hyödyt ovat haittoja suuremmat ja yleisesti hyväksytty kannabis saattaisi antaa ihmiskunnalle enemmän hyvinvointia kuin pahoinvointia. Eletään kuitenkin kieltolakia, eikä hyväksyntää saada 50-150 vuoteen vaikka kannabis joskus sallittaisiin, joten on otettava todellisuus vastaan sellaisena kuin se on ja jätettävä haaveet vähemmälle.

Parisuhteessa on siis kikkailtava, salailtava, poltettava piipullisensa vähän sivummalla kun kumppani nukkuu teltassa. Fiilistellä vähän aikaa tähtitaivasta ja mennä viereen nukkumaan.

Aamulla on kiva olla taas oma itsensä ja sitä miettii että tekipäs hyvää, nyt en kuitenkaan pilaa tätä ja yritän tosissani vähentää. Kumppani yleensä hyväksyy muutaman piipullisen kuussa, se tuntuu kohtuulliselta mutta mihinkäs tiikeri juovistaan pääsisi. Hän ei halua olla ärtyisä ja nukkua huonosti, hän haluaa sanoa ihmisille hyvää huomenta ja avata vanhuksille oven kuten kunnon bajauttelija tekee, yleensä hänet tunnetaankin mukavana ja tavallista kohteliaampana ihmisenä.

Vaikka minäkin käytän tässä yhteydessä paljon kirosanoja ja muita alatyöilyilmauksia, minussa on olemassa sellainen puoli joka esiintyy herrasmiehenä ja joka tunnetaan ihan hyvänä ihmisenä. Elämäkokemukseni on aika laaja, voin puhua mistä tahansa, ymmärtää melkein kaikkea, hyväksyä sellaista mitä ihmiset eivät yleensä hyväksy, en tuomitse ja osaan tulla toimeen melkein kaikkien kanssa. Olisin ehkä voinut päästä elämässäni niinsanotusti pitkälle tai hyvään asemaan, mutta en anna juuri arvoa sellaiselle. Annan enemmän arvoa siivoojalle tai vaikka itseoppineelle filosofille, joka saa surullisen lapsen muutamalla sanalla hymyilemään, näen vaatimattomuudessa paljon kauneutta. Tietenkin arvostan yhtä lailla hyvässä asemassa olevaa jos hän sen ansaitsee.

Haluaisin olla vain kalastaja, luomuviljelijä, luonnontieteilijä, taiteilija tai vaikka siivooja, mutta minun on saatava bajauttaa järven rannalla ollakseni motivoitunut. Niinhän minä bajauttelenkin, en vain kestä jos en saa kuukauteen bajauttaa. Luulen että minulla on jonkinlainen neurologinen häiriö, sellainen joka vaikuttaa nukkumiseen ja erityisesti uniryhtiin, jollaista minulla ei ole ollenkaan enkä kykene sellaista saavuttamaan. Oireyhtymä on nimeltään insomnia ja se tekee minusta välillä aika masentuneen ja vie suuren osan työkyvystä. Siihen ei auta unilääkkeet, ainakaan kovin paljon tai kauan, siihen auttaa vain kannabis. Olen tietenkin hakenut apua mutta saanut vain leiman otsaani, diagnoosin kannabiksen haitallinen käyttö.

Itsepä ongelmiasi aiheutit, oliko pakko polttaa pilveä, siihen asenteeseen törmään aina ja kaikkialla. Yritän sanoa että en minä osannut nukkua enkä herätä silloin kun pitäisi alasteellakaan, enkä minä muuksi muutu millään elämänterapialla ja kannabiksettomuudella, kannabis ainoastaan lievittää oireitani, usein poistaen ne kokonaan. En tietenkään tule ymmärretyksi noin sanoessani, asenneilmapiiriin ollessa se mikä se on. Minä olen lääkäreille ja psykologeille rikollinen, hörhö, itse tieni valinnut, huono ihminen. Mietin että voi kun saisin reseptin, menisin heti töihin ja tekisin vapaa-ajalla paljon hyvää, mutta eihän se onnistu kun sellaista lääkäriä ei löydy.

Insomniaan, masennukseen tms. ei voi Suomessa vielä saada kannabista, mutta sitä voi saada korvaus/ylläpitolääkkeeksi addiktioon kuten opiaattiaddikteilta annetaan subutexia. Pitäisi vain löytää jostain sellainen lääkäri joka ymmärtää ja joka saa kolmen muun lääkärin allekirjoitukset erityislupahakemukseen (niin, kannabis on edelleen morfiinia laittomampaa).

Toistaiseksi joudun kärvistelemään täällä saunamurjussa satunnaisten laittomien kukinto-onnistumisten turvin, olisi minusta paljon muuhunkin.

No, se tyttö tai ne kaikki jätti sitten kun tiikeri ei päässyt juovistaan. Osan jätin itse mutta yhtä kaikki, ihmissuhteet ovat olleet paljolti retuperällä. Minulla oli joskus tuttuja ja kavereita kaikkialla, nyt niitä ei enää ole kun minulla ei enää kasva hamppu, ainakaan siinä määrin kuin ennen, ei niin että kukaan tietäisi, saati saisi niistä savuakaan silloin jos välillä olen yrittänytkin taas kasvattaa. Ismo Alanko sanoi jossain haastattelussa että Sielun Veljet syntyi ja kuoli pilvenpolton takia, niin kävi minunkin kaveripiirilleni. Minulla ei ole enää puhelimesta yhteystietoja etelästä pohjoiseen ja idästä länteen, itse asiassa en pidä yhteyttä muihin kuin lähisukulaisiin.

Odotan vain sitä aikaa että voisin saada reseptin tai sitten tuhatta kiloa hyvää hollantilaista kukintoa Vaasan satamaan. En tykkää siitä epävarmuudesta ja kaikesta kusetuksesta, en tykkää siitä että kukinto tulee vain ihmisten kaapeista tällaisessa maassa, jossa poliisi tulee ja menee miten tahtoo ja oikeuslaitos on täysin menetetty. Se maksaa silloin helposti 20 euroa gramma jos sitä saa ollenkaan ja aina sitä vainoharhaista epäilyä kaikessa, ei sen niin pitäisi mennä. Hampun kuuluisi kasvaa pelloilla ja kasvihuoneissa, niin että sitä on saatavilla eikä 3 grammaa muutu puolikkaaksi ja joka toinen heittäjä vie rahat. Aina en ole tyytynyt vain odottamaan, olen tehnyt asian eteen paljonkin, siitä lisää seuraavassa tai sitä seuraavassa, tai myöhemmin.

Luku 4, aktivismia ja radikalismia

Elettiin vuotta 2010 ja olin lopen kyllästynyt poliisin toimintaan, ainaiseen taskujen kollaukseen julkisilla paikoilla, se tuntui vainoamiselta ja sitä se olikin. Samasta syystä iranilainen voi saada Suomesta turvapaikan, mutta mistä hakea turvapaikkaa silloin kun ollaan maassa jolta puuttuu kehitysmaa-status, on aika turhaa mennä mihinkään väittämään että Suomen poliisi vainoaa, vaikka se totta olikin, pikakäännytys ja takaisin tullessa lataamoon (neuvostotyyppiseen mielipidevankeuteen, ollaan oikeusvaltio, ihan totta, ollaan ollaan, etkö usko).

Ajattelin että nyt laitetaan haisemaan, ei tämä tästä enää tämän pahemmaksi voi muuttua kun syyttömiä mielivaltaisesti vainotaan. Vuosien ajan oli ollut olemassa yleinen idea että pitäisi koota ryhmä rämä kaikista kaupungeista, maakunnista, kylistä joista lähtee, nämä sitten sovittuna ajankohtana esim. Kuusamoon ja polttaa siellä 3 päivää pilveä. Paikallinen poliisihan saisi vain kourallisen kiinni, ideana olisikin mennä itse tunnustamaan ja vaatia käsittelyä joka pilkun mukaan, käräjät, hovit, koko repertuaari niin ettei Kainuussa muuta voitaisi käsitellä

pitkään aikaan, ruuhkauttaa koneisto niin pahoin että joku poliitikko tulisi järkiinsä ja sanoisi että eikö noita nyt voitaisi vain jättää rauhaan, sitten myöhemmin niin kävisi.

Ajattelin asiaa siltä kannalta että ei kannata, ne kokoavat tarvittaessa vaikka kenttäoikeuden meitä varten, viikko pikaoikeutta ja kaikille sellaiset rapsut että harva saa maksettua, muuntorangaistus vastaavalla menettelyllä ja hipit vankilaan. Mietin että eihän ihmiset edes lähde mihinkään Kuusamoon, tapahtuma jää auttamatta mitättömän pieneksi, eikä se saavuta välttämättä mitään mediahuomiota jotain paikallislehden pientä juttua lukuunottamatta. Tulin siihen tulokseen että idea on sinänsä hyvä, mutta se pitää tehdä pääkaupungissa. Ajattelin että oikeuslaitosta on turha luulla voivansa ruuhkauttaa, kyllä systeemi keinot keksii jos sitä yritetään, mutta ei ole pahitteeksi jos media kiinnostuu ja samalla saan jonkinlaisen koston, kiusa se on pienikin.

Piti perustaa Facebookiin ryhmä tuota tempausta varten, avata sivusto facebookittomille ja ryhmälle piti keksiä nimi, mielellään montakin. Tehdä kaikki niin sekavasti ettei siitä ota pirukaan selvää mitä oikein on tekeillä. Kansalaistottelemattomuus on periaatteessa radikaalia, vaikka eihän tuossa mitään radikaalia maailman mittakaavassa ole.

Hamppumarssien perinteen kunnioittamiseksi ja militaristisessa hengessä tapahtuma sai nimen Radikaalimarssi, ryhmän nimeksi tuli Luonnon Puolustajat. Ajattelin että kun nyt meitä vastaan on hyökätty (war on drugs), otetaan uhrin rooli ja ollaan olevinaan samalla hieman Linkola-henkisesti fanaattisen oloisia, pelottavia hulluja. Luonnonsuojeluradikaaleina pilveä polttamaan tässä takapajuisessa maassa, saapa poliisi tehdä vähän turhia ylitöitä, näyttäytyä jälkeinpäin täysinä pelleinä lehtien sivuilla ja valtiolta palaa rahaa.

Näillä sitten mentiin, vaadittiin kannabiksen käytön ja pienten määrien hallussapidon ja omatarvekasvatuksen rangaistavuudesta luopumista (joo, suomensin dekriminalisaation että viesti menisi kerrankin perille, siitä tuo sanahirviö, viimeksi lainattu Vihreiden nuorten taholta, sitä ennen siinä tähän liittyvässä suosituimmassa kansalaisaloitteessa, en edes tiedä missä kaikissa yhteyksissä tuota on sittemmin käytetty). Saatiin media kiinnostumaan jo hyvissä ajoin etukäteen ja nettipoliisi Fobbakin tuli sivuille kommentoimaan että eikö voi laillisesti osoittaa mieltään. Vastasin että ei voi, sitä on jo tehty, tulokset ei-mitään ja meitä on nyt vainottu riittävästi, nyt marssitaan. Moni muukin kommentoi ja Fobba ei sanonut enää mitään. Mitäpä tuohon voisikaan sanoa, ihminen tekee ahdistettuna mitä voi, ei vainotuille auta sanoa että kuulkaas, tuo on kiellettyä.

Näillä sitten vakaasti päätettiin mennä, eräs yksityishenkilö (ahkera bajauttelija ja yhtä addikti kuin minäkin) sponsoroi marssiin bussikyydit Tampereelta, Porista Turun kautta ja yhden Joensuusta, yhden joka oli muistaakseni Lahdesta hintaan 5 euroa meno-paluu. Sama mies puhui Nelosen uutisissa polttaen kuituhamppua ja näkyy Youtubessa silinterihattu päässä.

Saatiin aikaan hyvän kokoinen tapahtuma ja mukavasti mediahuomiota. 100 poliisia Eduskuntatalolle ja kaikki meni kuten pitikin, ei mitään väkivaltaa, ei mitään muuta sanomista kuin että rikkoivat lakia, yhyy, polttivat kannabista.

Silloin kun ei vielä ollut tiedossa että tullaan saamaan kyydit 5 eurolla, yritin saada ihmisiä järjestämään omat marssinsa kaikissa mahdollisissa kaupungeissa. Niitä oltiin järjestämässä ainakin Kuopiossa, Vaasassa ja Tampereella, Tampereelle oli tehty ilmoitus joukkokokoonntumisesta jo ennen Helsinkiä, Kuopio ja Vaasa jäivät pois kun bussikyydit järjestyivät. Kävi niin että nukuin marssiaamuna pommiin insomniani (tai mikä lie AD/HD) takia, olisi pitänyt ehtiä Pohjanmaalta kahteentoista mennessä Tampereelle bussiin, enkä herännyt vaikka oli kaksi puhelinta ja kolme herätyskelloa hälyttämässä (tyypillistä minulle).

Junaan minulla ei ollut sossupummina rahaa, oli jätettävä oma kostonsa näkemättä livenä, tyydyttävä TV:n ja netin kautta saatavaan kuvaan. Toisaalta se ei ollut suuren suuri menetys. Eihän nykyaikaista armeijaakaan johdeta edestä, vaan konjakkilasini äärestä kaukaa takaa ja annetaan toisten tapella. Onhan tuolle sittemmin tullut hykerreltyä että vittu, kyllä suomalainen virkamies sitten osaa olla tyhmä. Ainoa asia mikä jäi kaivelemaan on se että mitään ei periaatteessa saavutettu. Kukaan ei pitänyt puheenvuoroa Eduskunnassa että mitä nämä ihmiset oikein on, onko meillä nyt tosiaan joku ongelma kun tuolla tavalla pitää.

Tampereelle oli sitten meneminen kun Helsinki missattiin, sinne pääsee Pohjanmaalta kätevästi pummijunalla. Olihan sielläkin jonkinlainen minimarssi, kannabista poltettiin ja sitten lähdettiin säätämään jostain lisää, ei löydetty kannabista Tampereelta sillä kertaa, kännit päälle ja siinä oli Radikaalimarssi 2010. Vappuna 2011 uudestaan, sinne en edes yrittänyt lähteä. Päätin että en mene jos en saa jostain kannabista jo etukäteen, en jaksaa niitä Hakaniemen rottia kun eihän sieltä muuten saa savuja ilman suhteita, ei aina sittenkään. Tapahtuma jäi pieneksi koska kyytimies ei sponssannut uudestaan. Häntä otti päähän että kun laittaa 5 tonnia haisemaan, ei saa mitään vastineeksi, vain jotkut hikiset savut jostain jointista mutta ei mistään muutamaa grammaa, ei vaikka maksaisi sen 2000-luvun ryöstöhinnan 20 euroa gramma.

Siinä pala suomalaisen kansalaistottelemattomuuden historiaa. Voittoa ei tullut, mutta aika näyttää jos tuo kaikki innoitti ihmisiä toimintaan ja nopeutti asioiden kulkua millään tapaa.

Luku 5, muita aineita; sieniä, piriä, LSD:tä (Bajaheikki vieraissa)

Porttiteorian mukaan kannabis johtaa vahvempiin huumeisiin mutta minut se pelasti alkoholilta ja bentsodiatsepiineilta, joita sain käsiini ja käytin ennen 200 km päästä säädettyjä pelastavia

ensihittejä. Diapam oli ja on yleinen rauhoittava lääke, nykyään kai vaikeammin saatavissa, siihen aikaan sitä määrättiin avokätisesti, en edes halua tietää mitä sen tilalle on nyttemmin tullut. Aikoinaan morfiinia markkinoitiin lääkkeenä joka poistaa opiumongelman aiheuttamatta riippuvuutta. Kas, pian huomattiin että meilläpä on uusi entistä pahempi ongelma, massoittain morfinisteja. Bauer toi markkinoille heroiinin. Tämä pelastaa, tämä ei aiheuta riippuvuutta. Tiedetään sanomattakin miten kävi. Tiedetään myös miten kävi subutexin suhteen. Tässpä lääke, ei huumaa, vain heroinistien hoitoon ja hyvää lääkettä, ei addiktiota jne. Tiedetään että saatiin uusi huume, entistä siinä mielessä pahempi että vaikka subutex ei olekaan akuutisti yhtä tappavaa kuin heroiini, vieroitusoireet ovat heroiinia vakavammat ja tappavammat. Suurin osa subutex-kuolemista on sekakäytön seurausta, mutta miettikääpä sitä addiktia joka ei ole saanut pariin päivään subua, silloin ne pahimmat viekkarit vasta alkaa, heroinisti olisi jo melkein kuivilla. Hän voi olla tosissaan vaarallinen. Eihän hän halua pahaa kenellekään mutta hän voi kuolla jos puuttuu 20 euroa jolla saa pelastavan subutex-murusen. Hän voi ryöstää juuri sinut.

Suomen huumeekulttuuria on melkein mahdotonta käsitellä sivuuttaen metamfetamiinin, tuon mitä mainioimman stimulantin, laihdutuslääkkeen, nyttemmin AD/HD-lääkkeen kun rintamanarkkarit ovat melkein kaikki kuolleet eikä liiketoiminta saa hiipua. Olenhan minäkin kokeillut subutexia, piriä, bentsoja, happoja, sieniiä, vaikka mitä ja luonnollisesti juonut paljon alkoholia. En ole koskaan varsinaisesti käyttänyt piriä, en koskaan mitään suonensisäisesti mutta kokemusta on jonkin verran ja reseptejä ties mihin unilääkkeisiin on ollut. En ole koskaan tykännyt minkään rauhoittavan tai unilääkkeen vaikutuksesta saati sivuvaikutuksista sillä tavalla että niistä olisi ongelmaa tullut, piri on sellaista että harvemmin saan siitä hyviä fiiliksiä. Se ei tunnu ollenkaan tai sitten saan kerrasta niin hirvittävät viekkarit että ymmärrän ettei minusta olisi pirinistiksi. Kuolisin tai sekoaisin lopullisesti hyvin lyhyellä aikataululla.

Tykkään hallusinogeeneista, ainakin osasta niitä. Tykkään sienistä, tykkäsin olla hapoissa mutta en tykkää siitä että Suomen huumeekulttuuri on paljolti kusetusta. En tykännyt bromo dragonflysta jonka ostin LSD:nä. Ottaisin heti oikeaa LSD:tä mutta en enää koskaan osta LSD:tä näiltä leveysasteilta. Sieniä poimin syksyisin, etsin pelloilta, nurmikoilta, löydän jos löydän ja jos en, unohdan koko jutun ja etsin seuraavana syksynä uudestaan. Hollannissa söin cubensiksia silloin kun siellä oli gay parade ja natsien vastamielenosoitus, kuuntelin sitä heil hitler-huutoa ja rähinää, pullojen heittelyä hostellissa ja mietin että enpä taida lähteä ulos vaikka en sillä tavalla natsien mielestä homolta vaikutakaan, ihan vain yksinäiseltä sekopääturistilta. Sienissä ei tykkää vihamielisyydestä, sama meno siellä oli päällä joka yö, vain sienissä siihen kiinnitti sillä tavalla dramaattisesti huomiota.

Niitähän on paljon sellaisia ns. tutkimuskemikaaleja, muuntohuumeita (vittu mikä sana) ja olen kokeillut niin monia etten muista puoliakaan. MDPV, MCPP, 2Ci, 2meoDipt, happona myyty

bromo dragonfly, nämä kai yleisesti tunnetuimpia, nyttemmin jo huumeena kiellettyjä. Ideahan on siinä että kun huumeet on kielletty, lakia yritetään ja sitä kierretään kaikin keinoin ja tullaan aina kiertämään. Kemia on ihmeellistä, mieltikää miljardia eli tuhatta miljoonaa, mieltikää sitten tuhatta miljardia, ainakin niin monta hyvää huumetta on vielä löytämättä. Olen polttanut ainakin kolmenlaista eri "synteettistä kannabista" enkä suosittelen niitä kenellekään. Jos mitään voin suositella niin sieniä. Niillä paranee migreeni 6 kuukaudeksi yhdellä sienikerralla, ei ole edes tarpeen syödä niin paljon että varsinaista "trippiä" tulisi, tietenkin ne vähän tuntuu mutta vaikutus on yleensä pelkästään miedon miellyttävä, usein täysin huomaamaton, migreeni lähtee silti. Pysyy 6 kk poissa, mieltikää mikä juttu lääketehtaille jos potilas voisi kasvattaa sieniä, mikä menetys, tähän ei enää ostaisi kalliita patenttilääkkeitä apteekista. Mieltikää jos miljoonat tekisivät saman. Poliisithan sinne niiden koteihin pitäisi usuttaa ja hyväveliverkostot omistavat tarpeeksi monta poliisipääallikköä että se onnistuu.

Syökää siis sienenne kaikessa hiljaisuudessa, ei niitä tulla sallimaan ja sama pätee kannabikseen, sitä voi kylläkin polttaa vähän sosiaalisemmin ja arvostella kieltolakia (voi koska ei se muutu kuitenkaan, ne omistaa niin monta päättäjää ettei joku Uruguayn laillisuus ehdi meitä koskea ennen kuin Uruguay on tarvittaessa maan tasalla Naton terrorismi- tai jotain syistä). Sellaiset roistot pyörittää tätä maailmaa eikä niille pärjää jos ryhtyy hanttiin panemaan. Silti me voimme sananvapauden nimissä aina sanoa että kyllä minä sitten tykkään sienistä, voimme aina vähän huomauttaa että hei, luonnossa on alkoholia tai apteekkilääkkeitä parempaa, siellä on sitä ja tätä.

Tämän enempää tästä aiheesta ei ole tarpeen tässä yhteydessä sanoa, toivon että jotkut innostuvat kertomaan omaan psykedeelitarinansa tai vaikka migreenilääkekokemuksensa jossain yhteydessä tämän innoittamana, ihan anonymisti vaikka prepaid-mokkulasta jos isovelji kuumottaa.

Jos tykkäsit, en kiellä laittamasta bitcoineja tänne:

1Pw3YeUNetHgAUvn7HSTJ7HoKJfSe84Zqr

